

Arrest

nr. 216 074 van 30 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Capucienenlaan 63
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 augustus 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE LANGE, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 juni 2018 wordt ten aanzien van verzoeker een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld nadat hij werd betrapt bij de verkoop van cocaïne.

1.2. Op 23 augustus 2018 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van drie jaar behalve de voorlopige hechtenis.

1.3. Op 23 augustus 2018 nam de gemachtigde van de voormalig bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op

verwijdering (bijlage 13septies). Er werd hem eveneens een inreisverbod van drie jaar opgelegd (bijlage 13sexies).

Het inreisverbod vormt de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: N.

Voornaam: D.

Geboortedatum: 24.01.1993

Geboorteplaats: S.

Nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23.08.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Er bestaat een risico op onderduiken: de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 29.05.2018 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 23.08.2018 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 3 jaren behalve de voorlopige hechtenis. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 23.08.2018 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 3 jaren behalve de voorlopige hechtenis. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De betrokkene werd gehoord op 20.06.2018. De betrokkene heeft verklaard geen familie, geen kinderen en geen duurzame relatie in België te hebben. Hij zou wel een zus in Italië hebben. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het

EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. De betrokkene heeft verder in zijn hoorplicht verklaard geen medische problemen te hebben. Hij wil evenmin een verzoek tot internationale bescherming in België indienen. De betrokkene heeft ook afstand gedaan van de asielaanvraag die hij in Duitsland had ingediend. Betrokkene verklaart ook dat Duitsland hem op 05.01.2016 naar Albanië heeft teruggestuurd. Betrokkene verklaart bovendien te willen terugkeren naar Albanië, waar zijn moeder woont. Er is dan ook geen sprake van een schending van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van art. 74/11 van de vreemdelingenwet: artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (Rvs 17 januari 2007, nr. 166.860; RVS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RVS 2 februari 2007, nr. 167.411; RVS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Zulks is in casu manifest niet het geval geweest, noch voor de aflevering van de bijlage 13 septies noch voor de hieraan gekoppelde bijlage 13 sexies (= onderhavig bestreden beslissing).

Net zoals voor de bijlage 13septies steunt de beslissing van verweerder zich in hoofdorde op volgende motivatie :

"De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 23.08.2018 door de correctionele rechtbank werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 3 jaren behalve de voorlopige hechtenis.

Gezien de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. "

Verzoekster wordt een Inreisverbod van 3 jaar afgeleverd, afgeleverd op grond van artikel 74/11, 51, tweede lid Vw. Dit artikel bepaalt:

"De duur van het Inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Verweerder poneert dat verzoeker de openbare orde zou schaden.

Verzoeker betwist dit evenwel formeel.

Verweerderster voor dat er 'inbreuken' zouden geweest zijn op de drugswetgeving. Indien verweerderster meent dat verzoeker inbreuken op de drugswetgeving zou gedaan hebben, mag minstens worden verwacht dat zij dit in concreto (met verwijzing naar het rolnummer van het vonnis - en eventuele pv. Nummer) benoemd, teneinde de raadsman van verzoeker de mogelijkheid te geven om de motivering van verweerderster na te gaan. De raadsman van verzoekster kan bezwaarlijk worden gehouden om de hele rechtspraak te gaan zeven en te doorzoeken om te weten te komen wat verweerderster haar nu eigenlijk verwijt en of die (betwiste) basis wel zwaarwichtig genoeg is om een dermate drastische beslissing te rechtvaardigen ?!

Wat er ook van zij, Het feit dat verzoeker een veroordeling gehad heeft van 18 maanden met uitstel, wijst erop dat de feiten zéér miniem waren en dat het hier in elk geval niet gaat om een zwaar delict waar altijd effectieve straffen op staan.

Om na te gaan of een dergelijke veroordeling, zwaarwichtig genoeg is om te spreken van een "bedreiging van de openbare orde of de binnenlandse veiligheid" dient worden teruggegrepen naar de

rechtspraak van het Hof van Justitie omtrent deze begrippen, waarin wordt verwezen naar Richtlijn 2004/38.

Overeenkomstig art. 27 van Richtlijn 2004/38 moeten genomen maatregelen om redenen van openbare orde of openbare veiligheid in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van de betrokkene.

Met betrekking tot het begrip stelt het HvJ dat: "het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten" (zie HvJ 22 mei 2012, I, C-348/09, EU:C:2012:300, punt 30). Dit incorporeert aldus minstens een afdoende motivering omtrent het individuele geval. Op geen enkele wijze kan zulks in hoofde van verzoeker ook maar ernstig worden weerhouden, laat staan dat verweerder hier ook maar op enigerlei wijze ernstig omtrent motiveert of verduidelijkt.

Verweerder beperkt zich tot een "afgeleid vermoeden" (stuk 1):

"Gezien het winstgevend karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Deze motivatie gaat evident niet op.

Aangezien verweerder zichzelf niet eens de moeite getroost om het befaamde vonnis voor te leggen kan zelfs niet nagegaan worden hoe groot het voorgelaten recidivegevaar is. De gemachtigde zet zulke omstandigheden niet uiteen maar verwijst louter naar het feit dat verzoekster zich schuldig zou gemaakt hebben aan 'inbreuken op de drugs wetgeving.' Nergens concretiseert verweerder waarom uit deze veroordeling zou moeten blijken dat Verzoeker door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden tenslotte en louter volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat verweerder niet ernstig kan voorhouden dat verzoeker (er niet aan getwijfeld zou hebben om illegaal te verblijven) of dat verzoeker geen intentie zou hebben om een einde te maken aan zijn illegaal verblijf in verweerder in haar eigen bestreden beslissing aangeeft dat verzoeker (verklaart [...] Hij wil terugkeren naar Albanië, waar zijn moeder woont). Verzoeker betwist derhalve formeel enige notie dat hij zou persisteren in illegaal verblijf en wijst op de demarches die zij al ondernomen heeft om wel vrijwillig te vertrekken. Gelet op het bovenstaande staat het vast dat de administratieve beslissing niet afdoende gemotiveerd werd en dat de aangehaalde motieven de beslissing voor een inreisverbod ten belope van drie jaar niet schragen."

2.2. De uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij of zij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS, nr. 110.071, 6 september 2002, RvS, nr. 129.466, 19 maart 2004, RvS, nr. 132.710, 21 juni 2004). Een schending van deze bepalingen kan na lezing van het dossier niet worden aangenomen gezien de beslissing genoegzaam met redenen is omkleed.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan ze is genomen. De vermeldingen in de beslissing laat de verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing werd genomen, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt immers niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet 'verder' te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing 'het waarom' of 'uitleg' dient te vermelden.

De bestreden beslissing motiveert enerzijds met verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. Daarnaast bevat de bestreden beslissing een motivering waarom *in casu* de duur van het inreisverbod drie jaar bedraagt:

"Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 23.08.2018 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een niet definitieve

gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 3 jaren behalve de voorlopige hechtenis. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De betrokkene werd gehoord op 20.06.2018. De betrokkene heeft verklaard geen familie, geen kinderen en geen duurzame relatie in België te hebben. Hij zou wel een zus in Italië hebben. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. De betrokkene heeft verder in zijn hoorplicht verklaard geen medische problemen te hebben. Hij wil evenmin een verzoek tot internationale bescherming in België indienen. De betrokkene heeft ook afstand gedaan van de asielaanvraag die hij in Duitsland had ingediend. Betrokkene verklaart ook dat Duitsland hem op 05.01.2016 naar Albanië heeft teruggestuurd. Betrokkene verklaart bovendien te willen terugkeren naar Albanië, waar zijn moeder woont. Er is dan ook geen sprake van een schending van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Waar verzoeker zich richt tegen het motief “Gezien het winstgevend karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooreerst op dat de bestreden beslissing geen dergelijke zin bevat.

In het middel betwist verzoeker dat hij de openbare orde zou schaden. Verzoeker voert aan dat het rolnummer van het vonnis van de correctionele rechtbank niet werd vermeld in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing de datum en het arrondissement van het vonnis vermeldt. Daarnaast kan verzoeker inzage nemen van het administratief dossier en zo de feiten kan te weten komen waardoor verzoeker veroordeeld werd. In het administratief dossier bevindt zich een administratief rapport vreemdelingcontrole waaruit blijkt dat verzoeker op heterdaad betrapt werd bij de verkoop van cocaïne. Daarnaast bevat het administratief dossier een document van de gevangenis dat de straf vermeldt en dat verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 3 jaar, uitgezonderd de voorhechtenis. Verzoeker kan zich wenden tot de griffie van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen en aan de hand van zijn naam en de datum van het vonnis kennis nemen van het vonnis. Gezien de uitspraak van de correctionele rechtbank kan de verzoekende partij niet volhouden dat er geen risico is dat zij de openbare orde helemaal niet zou kunnen schaden.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de feitelijke vaststelling, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, niet in de elementen van het administratief dossier zouden te vinden zijn, noch dat daar de verwijzing naar deze elementen in de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn.

In de mate verzoeker in het middel verwijst naar artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de burgerschapsrichtlijn), blijkt uit de gegevens van de zaak niet dat verzoeker als familielid van een burger van de Unie over een verblijfsrecht beschikte. Hij valt aldus niet onder de toepassing van de bepalingen van de burgerschapsrichtlijn.

Waar verzoeker voorhoudt dat een veroordeling van 18 maanden met uitstel al te miniem is om het inreisverbod om redenen van openbare orde te wettigen, merkt de Raad op dat het inreisverbod niet

enkel verwijst naar het feit dat verzoeker werd veroordeeld omwille van een veroordeling wegens inbreuken op de drugswetgeving, maar ook omwille van het feit dat hij illegaal in België verblijft. Na ook verzoekers gezinsleven en gezondheidstoestand te hebben overwogen, besluit de verwerende partij vervolgens om de duur van het inreisverbod op drie jaar vast te stellen. Artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorziet een inreisverbod, opgelegd tot maximum drie jaar. Het tweede lid van die bepaling voorziet dat in geval van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd. *In casu* werd echter enkel een inreisverbod voor drie jaar opgelegd in de zin van artikel 74/11, §1, eerste lid. De strafrechtelijke veroordeling van verzoeker geldt *in casu* slechts als een verzwarende omstandigheid bij de afweging van de elementen die een inreisverbod van drie jaar verantwoorden. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan waarom het feit dat rekening wordt gehouden met deze veroordeling, kennelijk onredelijk zou zijn.

Waar verzoeker verder aanvoert dat het tegenstrijdig is te stellen dat “*hij er niet aan getwijfeld zou hebben om illegaal in België verblijven*”, terwijl anderzijds wordt gesteld dat hij verklaarde te willen terugkeren, houdt het feit dat verzoeker zulks verklaarde niet in dat niet langer zou kunnen worden vastgesteld dat hij illegaal verblijf houdt. Bovendien blijkt uit een dergelijke verklaring geenszins dat verzoeker daadwerkelijk stappen onderneemt om het grondgebied te verlaten.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT